

рода, който приготвенъ отъ Естевана и отъ пріятелитѣ му несъзнателно помагаше на тайнственното туй съзаклятіе и доброволно даваше свободно минуванье на сѣкый Гардунецъ, който бы поискалъ да отиде или да доде на мѣстото което искаше да залуви. Колкото повече шествіето напредваше, новы *гардуници* отъ сѣкѣдѣ са присъединявахъ като са молѣхъ набожно. Найподиръ поевихъ са послѣднитѣ жертвы, които бѣхъ едни трупове!.. Нито на умрѣлытѣ оставяхъ покойствіето на гроба! Ако не сваряхъ да ги изгорѣтъ живы, горѣхъ мъртвытѣ имъ тѣла, и ако бѣхъ погребены, изравяхъ коститѣ имъ и ги изгаряхъ! Нѣкога правяхъ куклы, които представяхъ онѣзи които отсутствовахъ, и ги предавахъ на огъня. *Светата* инквизиція търсяше жертвытѣ си и въ рай и въ пѣкъла за да удовлетвори на *светото* си мщеніе. Бѣше жално и ужасно да гледашь нечестивытѣ и фанатически калугеры съ кръстове въ рѣка и съ сладки думы на устата да увѣщаватъ жертвытѣ на своето варварство, въ името на Оногось, който на кръста прощаваше на палачытѣ си. О! колко жестоко са испълнихъ пророческитѣ думы на Богочеловѣка за релігіознытѣ фанатически гоненія: «*Не мисльте, че съмъ дошълъ да водворѣмъ миръ на землята; не додохъ да введѣмъ миръ, но ножъ.*» Божественныйтѣ преобразователь познаваше сичко което ученицытѣ му въ сѣка епоха щѣхъ да претърпѣтъ отъ Книжвицытѣ и Фарисейтѣ.

Тутакси конско тропанье възвѣсти поевяваньето на инквизиторытѣ. Свѣтницитѣ на Върховното съдовище, обыкновеннытѣ инквизиторы и сичкото духовенство които съставяхъ едно голѣмо тържественно шетствіе зададохъ са подиръ осѣденытѣ мѣченицы. Великыйтѣ инквизиторъ идѣше послѣденъ придружаванъ отъ тѣлохранителитѣ си. Жозе вървѣше нѣколко раскрача предъ него. Въ минутата когато